bloc-notes

România și campionatul mondial

D. OCTAV LUCHIDE

Calificarea României pentru turneul final al campionatului mondial de football din 1938 este, aşadar, asigurată, în urma matchului telefonico-telegrafic pe care l-a susţinut şi l-a câştigat cu brio secretarul general al F. R. F. A.

Este, fără discuţie, o frumoasă performanţă, care ne-a evitat plictiselile — şi riscurile — unei deplasări la Cairo, într'un sezon care nu convenea jucătorilor noştri şi într'un climat care le răpia 50 la sută din valoare.

Matchul s'a jucat însă în culisele footballului internaţional şi a prilejuit d-lui Octav Luchide consacrarea unor calităţi cari l-au făcut atât de util mişcării footballistice româneşti.

Victoria aceasta uşoară în aparenţă, trebuie desigur considerată de bun augur pentru perspectivele ce se deschid footballului românesc în viitoarea competiţie pentru Cupa mondială.

Am fost prea mult ajutaţi de împrejurări pentru a nu socoti că sorţii sunt de partea noastră.

A fost întâi scoaterea Jugoslaviei din grupul nostru. Apoi eliminarea Spaniei din lotul adversarilor României. Şi, în fine, această victorie la masa verde asupra Egiptului. Prea multe semne ale unei graţii deosebite pentruca să nu dăm curs celor mai optimiste speranţe.

Numai că aceste speranţe nu vor parveni să fie realizate fără o pregătire excepţională. Cupa mondială 1938 poate aduce footballului românesc un moment de mare emulaţie.

Oficialitatea noastră, care ştie că criza actuală poate fi mai gravă şi mai profundă decât pare, are datoria să nu lase să-i scape din mâini prilejul din Iunie viitor, fără a fi scos din el tot ce poate da.

ST. RADU

Numiri meritate

Trei numiri în gradul de cavaleri ai Legiunii de onoare, numiri cari vin să răsplătească pe cei trei sportivi meritoşi: Martel, Paoli şi Taillet.

Puteţi să-i judecaţi după „stagiul lor lor de serviciu".

Arsène Martel, 36 ani de serviciu, unul din fondatorii A. S. P. P.-ului;

Raoul Paoli, 27 ani de serviciu, două decoraţii, internaţional de atletism, la rugby, la box şi la lupte, campion al Franţei şi al Angliei în 1920.

Victor Taillet, 40 ani de serviciu, preşedintele grupării „Gymnase-Club de Marseille".

L'am întâlnit pe „RUDY WETZER"

de PETRE STEINBACH

Veşnic tânăr, cu entuziasmul unui junior, marele internaţional român pregăteşte footballului timişorean o echipă care să păstreze tradiţia footballistică a acestui oraş: BANATUL

Rudy Wetzer.

Pentru sportivii multor ţări, un jucător excepţional, un adevrat artist al mingiei, unul din acele talente minunate, pe care natura le dărueşte avar sportului. Pentru mine şi alţi câţiva un prieten minunat, care a ştiut să-şi păstreze dealungul vârstei, darul cel mai scump al ei: *tinereţea*. Pentru el însuşi, un iremediabil îndrăgostit al jocului de football, pentru care a dat totul, într'un avânt continuu, în care s'a regăsit mereu acelaş.

L-am întâlnit, după doi ani în care nu-l văzusem, în trenul dela Timişoara la Arad, mergând cu echipa lui CAMT la Careii Mari. Era înconjurat de toţi cei unsprezece jucători, cari îl ascultau şi se uitau la el aşa cum asculţi şi priveşti numai pe oamenii pe cari, în adâncimi ce nu pot fi controlate, îi presimţi superiori.

Amintiri, noutăţi şi proecte

In doi ani se întâmplă atâtea lucruri pe care ai nevoia să le spui unui prieten. Distanţa a dispărut, nebăgată de seamă, ca orice lucru, la care nu te poţi uita.

Rudy Wetzer este astăzi antrenor la CAMT şi la Banatul. Mărturisesc că dacă ştiindu-l antrenor la fuzionata timişoreană m'a interesat profesional, faptul că are în mână pregătirea Banatului m'a impresionat direct, fără posibilitate de ocol.

Rudy Wetzer e antrenor la Banatul din Timişoara. La echipa, în care sunt puse azi toate nădejdile footballului tânăr şi românesc din Timişoara. Şi, fericită coincidenţă, echipa care se potrivea cel mai bine cu însuşirea lui de căpetenie — tinereţea — care se păstrează mereu aceeaşi.

RUDY WETZER

„Banatul" de eri şi de mâine

Mi-a povestit apoi totul despre Banatul. Intr'o stranie combinare de nuanţe: dragoste, orgoliu şi nădejde. Cu un entuziasm de junior, Rudy Wetzer, internaţionalul român, omul care a determinat soarta atâtor partide memorabile, nu cunoaştte blazarea această haină de ceremonie a sufletelor ce nu pot fi mari.

Intâi amintiri comune din vremea când Banatul reprezenta o forţă de cumpănă în footballul dela vest şi o piatră de încercare pentru valoarea în proces de afirmare a footballului bucureştean. Am vorbit împreună de echipa în care au învăţat să joace football Ciolac, Sepi, Gain, Surlaşiu, Dobay, Covaci, Tabacu, Chiroiu, toţi internaţionali consacraţi, jucători cu nume şi contribuţii stabilite în progresul footballului românesc. Când aceşti jucători au trecut la alte cluburi, Banatul a pierdut odată cu valoarea lui incontestabilă şi cuvântul lui hotărâtor din footballul românesc. A început criza. Declinul s'a făcut din ce în ce mai vizibil.

Clubul renaşte

Astăzi însă, clubul de meritată reputaţie naţională, îşi trăeşte renaşterea; zilele unei ascensiuni a cărei chezăşie este Rudy Wetzer şi un comitet de sportivi vechi, de numele cărora se leagă multe din înfăptuirile footballului de glorie al Timişoarei.

Intâi este preşedintele clubului, d. doctor Emil Grădinaru, iniţiatorul acestui început de prosperitate. Desigur, un nume necunoscut marelui public, un sportiv de care s'a scris puţin pentrucă a preferat reclamei personale, modestia creatoare şi munca în tăcere pentru rezultate de ansamblu, oricăror recunoaşteri personale. Desigur că în situaţia înfloritoare a clubului din Timişoara contribuţia d-lui doctor Grădinaru este covârşitoare. Nu este o coincidenţă faptul că această epocă de avânt, plină de nădejdi pentru toţi sportivii timişoreni, a început odată cu instalarea d-sale la conducerea clubului. Nu este însă mai puţin adevărat că această activitate de redresare a unui club de îndelungată şi frumoasă tradiţie sportivă, a avut norocul unei colaborări ideale.

Doctorul Grădinaru prezidează un comitet select ca garanţii de sportivitate. In primul rând se aşează în cadrul acestei fecunde colaborări româneşti, Iuliu Boncea. E un nume legat indisolubil de întregul drum parcurs până acum de Banatul deoarece a fost un susţinător statornic dealungul tuturor intemperiilor de soartă din calea ascendentă sau anevoioasă a clubului timişorean. Ceilalţi membri ai comitetului sunt oameni cunoscuţi în footballul din Timişoara. Sunt d-nii Petric, fostul preşedinte al districtului Timişoara în zilele de glorie ale Chinezului şi Marinescu şi Gujbă.

Garanţia unui viitor asigurat a fost oferită imediat. Prezenţa unei concepţii şi a unui spirit sănătos în considerarea fenomenului sportiv actual, la începutul acestei acţiuni, au făcut ca acest comitet să câştige încrederea tuturor. Echipa a fost întinerită şi încredinţată unui antrenor de valoare, lui Rudy Wetzer. Alegerea reprezintă prin ea însăşi un act de competenţă din partea celor cari au făcut-o. Felicitările pentru a-l fi îndeplinit îl constituesc rezultatele technice, cari au făcut din Banatul, leaderul diviziei C, din liga de Vest. O echipă clădită într'un spirit amator, care reprezintă o valoare maximă în concertul în care activează, este o realizare fericită, care pledează serios şi simpatic deopotrivă, pentru iniţiatorii ei şi pentru un idealism sportiv ce pare desuet în zilele de azi.

Intr'adevăr, ceia ce impresionează în această încercare de refacere a unui club, este tocmai acest raţionalism, cu care a fost concepută. Raţionalism care dovedeşte încăodată seriozitatea sportivă care-i stă la bază. Fără îndoială, faptul de a nu fi apelat la modul rapid şi răsunător al cumpărărei de jucători mari este concludent. Banatul are azi o pepinieră destul de vastă; echipe de juniori şi de pitici, cari sub supravegherea lui Wetzer vor aduce, în modul cel mai sigur posibil, valoarea pierdută fără vină. E o chezăşie în plus, pentru acei cari au pus nădejdi în acest club, că nu vor avea deziluzii.

Juniorii

Rudy Wetzer s'a oprit satisfăcut. Nu ştiu dacă ce mi-a spus a fost şi o lecţie intenţionată pentru jucători, cari îl ascultau dela început. A fost însă desigur o lecţie fericită, în care am recunoscut — pentru a câtea oară? — entusiasmul lui tânăr şi încrederea în sportul lui drag.

Am vrut să-i cunosc şi eu echipa, aceşti norocoşi cari au parte de îndrumările sale technice. Mi i-a prezentat în «ordine de luptă». Iată-i: Pfan, Schreier, Kungl, Ciupuligă, Schweiner, Vodă I., Mioc, Burulean, Carte, Wetzer III, Vodă II. Rezerve: Saban, Pârvu, Savi şi Olah.

Trenul era aproape ajuns la Arad. L-am întrebat de proecte. Şi mi-a vorbit despre viitorul Banatului. Semnificativ pentru aceia, cari îl cunosc bine pe Wetzer. O singură frază: Dacă echipa isbuteşte să ia campionatul şi intră în seria vestică a diviziei B, comiteutl îşi va îndoi sforţările pentru a ridica din nou clubul la vechea lui însemnătate.

Trenul s'a oprit în gară. I-am urat prietenului Budy, din fereastră să-mi devină cât mai curând, el şi Banatul, adversari, în prima ligă.

— Ei, acum suntem gata, putem începe matchul de ping-pong.

Caleidoscop

Copilul clubului

Echipierii lui R. C. Lens vor asista în bloc la botezul noului născut pe care-l consideră de aci înainte ca pe propriul lor fiu.

Acest nou locuitor din Lens este considerat într'un mod cu totul curios, drept purtător de noroc pentr uclub. Inaintaşul centru al lui R. C. Lens, popularul Stanis, este actualmente înregimentat, unde din ordinul superiorilor ra fi trebuit să suporte chinurile vaccinului antifoidic.

Dar d-na Stanis trebuind să aibe an bébé, soţul său obţinu un permis şi cum el era absent dela regiment nu sujeri durerile pe care le suportară colegii lui.

Nefiind vaccinat, el putu să-şi dea concursul său pentru a face match nul cu Strasbourg şi mai târziu să învingă pe Racing.

Deaceia acest nou născut este acum un fel de „port-bonheur" pentru tinerii din Lens.

Un câine portar

Cunoaşteţi întrebarea aceasta de ordin sportiv: „Un înaintaş trage la poartă. Mingea pare că va intra în goal. Un câine o opreşte însă pe linia porţii. E goal?..."

Aceasta a făcut să râdă adeseori la examenele de arbitri, însă un arbitru englez a avut ocazia să trăiască acest episod.

In timpul matchului Blackpood — Liverpool un înaintaş al lui Liverpool trage la poartă. Mingea este ajunsă de un câine care o opreşte înaintea portarului.

Stupefacţie: Jucătorii se privesc. Calm, arbitrul strigă: „Continuaţi jocul!"

Poşta jocurilor

INDOELNICUL Loco. — Concurentul care a greşit un joc, pierde punctele cu care a fost cotat jocul. Asta se înţelege dela sine!

Când un deslegător a soluţionat toate problemele, a întrunit numărul maxim de puncte şi atunci are dreptul la premiul I.

Cel care a greşit un joc sau mai multe, concurează pentru celelalte premii. Fiţi sigur că atunci când a fost chestia cu „ULUITOR" şi când cineva a greşit, noi nu i-am luat greşeala în consideraţie. Cât despre celelalte „chestii"...

G. GEORGESCU Loco. — N'aţi deslegat bine, dacă v'a ieşit ELESENLE! Trebue să iasă ELEMENTE!

M. IOR.

CULISELE

Matchul de hockey dintre Venus şi Ferencvaros s'a bucurat în coloanele noastre de cuvenita recenzie.

Dar matchul acesta, dacă nu a fost prea bogat în faze de joc, ne-a oferit în schimb material pentru «Culise».

După cum s'a putut observa din cronica noastră, matchul acesta a fost extrem de dur.

Spunem «extrem de dur», ca să ne exprimăm în termeni gazetăreşti. Căci de fapt, a fost o cotonogeală în toată regula.

Nu se ştie precis cine a dat tonul acestor... ingerinţe pe ghiaţă. Cert e că la un moment dat, ambele echipe erau deslănţuite.

Desigur că în toiul unei astfel de lupte furibunde, misiunea adevăratului cotonogit revine apărării, care, în această privinţă, are posibilităţi infinite.

Apărarea Venus-ului nu a făcut excepţie dela această regulă, mai cu seamă că jocul era pornit pe panta brutalităţilor.

Deaceea, la un moment dat când ungurii erau într'o şarje periculoasă, Florică Marinescu a «intrat» ceva mai viguros în ei, culcând vreo trei unguri.

In acel moment, cineva din tribună face o remarcă:

— Să ştii că i-a dat Sfera indicaţii cum să joace, ca să nu-l facă de râs în postul lui...

*

Matchul a continuat în aceeaşi... alură. Brutalităţi peste brutalităţi, fără ca arbitrul să se deranjeze cu un fluerat.

S'ar fi înregistrat desigur accidente numeroase şi grave, dacă această sarabandă de brutalităţi n'ar fi fost întreruptă de două incidente, cari, din fericire, nu s'au soldat cu accidente.

Nu-i de mirare deci, că într'un astfel de match, mai mulţi dintre jucători îşi pierduseră oarecum din validitatea iniţială.

In special unul dintre aceştia, şchioapătă serios de tot.

Un domn, care vroia să atenueze puţin impresia acestor barbarii, spune duduii care-l însoţea:

— Nu-i rănit, dragă, nu te speria. Are apă la genunchi.

Domnişoara a reflectat un moment şi apoi a replicat:

— Păi în cazul acesta dece nu iese din joc?

Nu-i grav, mai poate să joace.

Nu-i grav, dar dacă mai stai niţel pe patinoarul ăsta artificial, o să capete... ghiaţă la genunchi!

Interim.

„Cel mai frumos match al meu"

de LAUREANT DI LORTO

Ziarul «Paris Soir» sosit aseară în Capitală publică următorul articol, datorit excelentului portar francez Di Lorto, care Duminecă, în matchul Franţa—Italia, a fost cel mai bun jucător de pe teren.

Imi voi aduce aminte mult timp de Franţa—Italia... Am cunoscut cu această ocazie una din cele mi frumoase zile din cariera mea, şi vreau să profit de ocazia pe care mi-o dă «Paris Soir» pentru a mulţumi tuturor acelora cari au fost buni cu mine. Mai întâi, prietenului Gonzoles, care m'a luat în triumf. Cred, că acest gest venit din partea aceluia care îmi era rezervă, este foarte frumos. Am apreciat deja camaraderia sa în matchul Franţa—Elveţia. Este un băiat bun şi eu îi doresc în schimb cele mai frumoase succese în viitor.

Vreau să-i mulţumesc deasemenea lui Pierre Chagriguès pentru articolul său. El m'a mişcat profund şi am o singură dorinţă: să-l cunosc.

Mulţumesc tuturor.

Despre match în sine, trebue să spun că am făcut tot ceeace a fost posibil. Am avut mult de lucru şi de multe ori am fost emoţionat... Dar s'a sfârşit... să nu mai vorbim... sau să vorbim de echipa Italiei, care mi-a făcut o mare impresie. Este cea mai bună echipă pe care am întâlnit-o şi Berrari mi-a lăsat o impresie formidabilă.

Impreună cu germanul Szepan este cel mai bun jucător de football pe care l-am văzut.

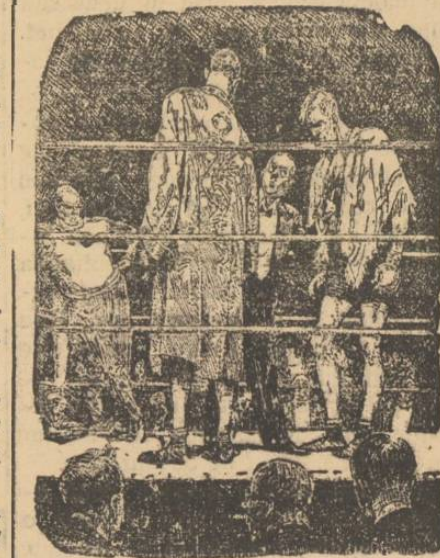
Strateg, tehnician, shooteur... el este tot. Piola mi-a plăcut deasemenea. El nu se bate pentru a marca, ci organizează şi jocul echipei sale. Este un jucător complet.

Cât despre echipa noastră, a făcut proba unei voinţe extraordinare. Cât au lucrat Bourbotte, Heisserer, Tossel! Dar, cu indulgenţă pentru toţi, căci toţi au luptat cu suflet...

Sunt mulţumit... o formulă clasică... dar acesta este adevărul. Sunt mulţumit că părinţii mei au ascultat matchul dela Martigues şi pentru soţia mea care a sărit în sus când a aflat rezultatul.

Şi acuma dacă vreţi să ne gândim la viitoarele matchuri de campionat.

Franţa—Italia aparţine trecutului şi în football contează viitorul»...

ARBITRUL: «Şi mai ales băgaţi-vă bine în cap: în mine daţi cât mai puţin...»

Ancheta noastră

25 ani de sport românesc

IV

Zilele treceau. Programul sportiv se consuma şi, în fiecare Dumniecă eram pe drumuri, fie însoţit, fie de unul singur.

Ciclismul mă atrăgea în mod deosebit şi câmpul dela «Bolta Rece» nu mai exercita, asupra mea prea multă atracţie.

La startul probelor cicliste văzusem, oficiali şi alergători consacraţi şi, în general oameni cari jucau rol de frunte în manifestările sportive de atunci.

Poate că, ataşarea mea de sportul pedalei se datora şi altor împrejurări. Tatăl meu activa în acest domeniu şi, ca atare, mulţi dintre practicanţii ciclismului îmi erau cunoscuţi.

Dela ei cunoşteam calendarul şi tot ei erau aceia cari mă puneau în curent cu toate proectele. Societatea «Principele Carol» era, pe acele timpuri, la apogeul existenţei. Conducătorii formaţiei erau recrutaţi din pătura selectă şi cei cari activau ştiau să se supună dispoziţiunilor venite de sus.

Dar, nu asupra acestor lucruri, vreau să insist în rândurile de faţă ci asupra faptului că ciclismul mă captivase.

Atracţia pe care acest sport o exercitase supra mea, avea să-mi aducă şi alte satisfacţii şi să mă pună în plăcuta situaţie de a urmări şi alt gen de întreceri.

Astfel se făcu că, într'o bună zi, venind la rondul al II-lea spre a asista la săptămânala reuniune ciclistă, am fost pus în plăcuta situaţie de a urmări fazele primei alergări automobiliste din câte am vizionat în viaţă.

Să nu se confunde prima întrecere automobilistă văzută de mine cu prima probă de specialitate disputată la noi în ţară.

Veritabila premieră se produsese în 1905, când s'a alergat o cursă de viteză pe distanţa Bucureşti-Giurgiu-Bucureşti. S'a disputat apoi o cursă de regularitate pe şoseaua Târgovişte şi, dacă nu mă înşel, o altă întrecere a avut drept subiect şoseau Piteştilor

Dar, nu este în intenţia mea să consemnez ceeace nu am văzut şi deaceia voi reveni la prima întrecere automobilistă desfăşurată sub ochii mei.

Evenimentul se datoreşte tot ciclismului. Obişnuit să mă delectez în fiecare Duminecă, cu câte o întrecere a pedalelor, reuşeam, cu binevoitorul concurs al mamei, să ţin calendarul la curent.

Şi, începând de Vineri seara, mă guduram pe lângă tatăl meu, aducându-i aminte că, dupăce voi dormi de două ori, va fi o alergare ciclistă.

Cred că, socotelile ce le făceam în căpşorul meu de copil naiv, erau cele cari îmi impresionau părintele şi datorită cestui fapt, nu lipseam dela nici o manifestare a pedalei.

Dumineca era Duminecă şi nu concepeam Duminecă, fără o alergare ciclistă.

Şi în ziua aceia era Duminecă.

Contrar obiceiului, de ziua Domnului eram foarte matinal. Nu am făcut excepţie nici în ziua aceia.

Nerăbdător, depuneam cele mai mari insistenţe în vederea începerii deplasărei spre rondul II-lea.

Tata nu prea ştia nici el că, la ocul nostru vom da peste o surpriză. Plecam să vizionăm o alergare ciclistă şi, până la urmă a trebuit să ne entuziasmăm pe urma unei sosiri într'o cursă de automobile.

O cursă de automobile?

Iată ceva nou pentru mine. Indoiala însă mi se strecurase în suflet.

— Cum ştie un puştan desculţ, ceiace tata ignorează? Nu puteam concepe acest lucru.

Adevărul este însă că, în familia evenimentul era programat. Toată lumea ştia de el, afară de mine.

Mi se pregătea o surpriză şi nu pot spune că, complotul împotrivă-mi nu reuşise.

Nu ştiu cum s'au descurcat lucrurile dar, ceiace îmi reamintesc precis constă în aceia că entuziasmul meu atinsese culmea şi că eu eram acela care mă făleam cu descoperirea.

Mă consideram autorul deplasării şi, ca atare, găseam că, numai datorită mie, tata va putea asista la o întrecere automobilistă.

Trecurăm drumul, în partea cealaltă a şoselei şi mergând câteva zeci de metri contra sensului pe care îl utilizaserăm la sosire, am dat peste un grup de automobile, înconjjurat de câteva sute de persoane.

M'am strecurat până în mijlocul celor prezenţi şi am recunoscut pe d-nii: George Costescu, Constantin Chiriacescu, Silişteanu, Fundescu, etc.

Cursă de viteză.

— Cursă de viteză?

— Dar ce mai există şi altfel de curse?

In mintea mea ignoram celelalte specialităţi. De unde, şi dela cine aşi fi putut învăţa că există întreceri diferite. Eu nu credeam decât în victoria celui sosit întâi şi nu pricepeam că s'ar putea redacta un clasament pe bază de regularitate, rezistenţă, consumaţie, etc.

Asistăm la o cursă de automobile dar, cum se petrec lucrurile exact, nu prea îmi dădeam seama.

Imi munceam creeri încercând să-mi explic cum stau lucrurile. In vam mi-a fost sbuciumul şi lucrurile s'au complicat în momentul când am văzut că nu toţi concurenţii pleacă pe o linie.

— Ce fel de cursă este aceasta?

Mai târziu m'am lămurit şi mi-am explicat întreaga toaletă a unei curse automobiliste de viteză.

Dar să revin.

Cursa de care vorbesc se disputa pe circuitul: rondul II-lea, hipodromul Băneasa, Băneasa sat, Herăstrău, rondul II-lea.

Câte tururi?

Nu-mi reamintesc.

Criteriul de clasare era însă, viteza.

Şi primul sosit la ţintă a fost d. Ion Cămărăşescu, fost ministru şi actualmente preşedinte al Federaţiei române de atletism. D-sa conducea un automobil Loraine-Dietrich, care nu avea prea mult comun cu limuzina somptuoasă de astăzi sau cu graţioasa trăsură de curse.

D. Valentin Bibescu, la volanul unei trăsuri Mercedes, produs german care începuse de pe atunci să se impună, a ocupat locul al doilea.

Nu-mi cereţi să citez pe ceilalţi clasaţi, întrucât memoria refuză să mă ajute.

Jenny Dumitrescu